
NEKROMANTYK (1) *sb m*

N sg n(e)kromantyk.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Człowiek zajmujący się wróżeniem z ciał zmarłych lub wywoływaniem duchów [necromantes – praktykarz, wieszcz z pojrzenia na martwe ciało Mącz 244a; necromanticus – poprzysięgacz umarłych, który zwłaszcza poprzysięga umarłe a radzi się ich Mącz 244a]: Iżeś iefth [papież Grzegorz VII] nie od Bogá wybrany [...] y któryś iefł Nekromántyk/ Duchá nietzyftego pełen/ przefto my zebráni ná iedno mieyfce/ ćiebie od kościołá Świętego/ odćinamy y odłádzamy/ y odłätzamy. etć. KrowObr 38v.

Cf NIGROMANTYK

ZZa